

Ár 2014, föstudaginn 24. janúar, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Unnur Erla Jónsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 94/2013**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 24. október 2013, með kvörtun sóknaraðila, dagsettri 24. október 2013. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 25. október 2013, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dagsettu 29. nóvember 2013. Var bréfið sent sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dagsettu 13. desember 2013, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust með bréfi, dagsettu 6. janúar 2013.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 24. janúar 2013.

II.

Málsatvik.

Þann 12. júlí 2007 var Bílasamningur X undirritaður, umsókn nr. Y. A var tilgreindur leigutaki og FF leigusali. Varnaraðili hefur nú tekið yfir réttindi og skyldur FF skv. samningnum. Leigumunur samkvæmt samningnum var R. Tilgreint kaupverð var kr. 4.900.000 og samningsverð kr. 4.060.914. Fyrsti gjalddagi var 12. ágúst 2007 og samningstími var til 12. júlí 2014. Mánaðarleg leiga var tilgreind kr. 63.255. Tiltekið var að samningurinn væri 100% verðtryggður með vísitölu neysluverðs 272,4.

Þann 20. nóvember 2008 var gerð yfirlýsing um yfirtöku bílasamnings nr. X gerð, umsókn nr. Z. Í yfirlýsingunni kom fram að A væri núverandi leigutaki samkvæmt samningi útgefnum þann 12. júlí 2007, upphaflega að fjárhæð kr. 4.060.914, í myntkörfunni ISK. Upphaflegur fjöldi gjalddaga var 84 mánuðir með fyrsta gjalddaga þann 12. ágúst 2007. Samningsaðilar þessa samnings væru A sem leigutaki og FF sem leigusali. Var því lýst yfir að sóknaraðili og FF hefðu komust að samkomulagi um að hinn fyrrnefndi yfirtæki frá og með 19. nóvember 2008 allar skuldbindingar fyrri leigutaka og sjálfskuldarábyrgðaraðila hans gagnvart FF

samkvæmt ofangreindum leigusamningi. Hinn nýi leigutaki samþykkti með undirritun sinni á yfirlýsinguna að núgildandi almennir samningsskilmálar FF giltu um samninginn eftir yfirtöku. Í yfirlýsingunni segir einnig að samhliða undirritun hennar riti hinn nýi leigutaki undir núgildandi skilmála sem teldust viðauki við samninginn. Tiltekið er að þann 19. nóvember 2008 var heildarstaða samningsins kr. 4.005.079. Samningurinn var í skilum. Eftir voru 68 afborganir af upphaflegum fjölda gjalddaga. Næsti gjalddagi hins nýja leigutaka vegna bílasamningsins var hinn 12. desember 2008. Hinn nýi leigutaki ábyrgðar- og kaskótryggði bifreiðina hjá tryggingarfélaginu B og skuldbatt sig til að hafa bílinn kaskótryggðan á leigutímanum, sbr. samningsskilmála bílasamnings FF. Sérstakt ákvæði er í þessari sameiginlegu yfirlýsingu um að við yfirtöku leigusamnings var vaxtaálag samningsins endurskoðað af FF og því breytt til hækkunar eða lækkunar samkvæmt vaxtaákvörðun FF á yfirtökudegi. Þannig breyttust vaxtakjör samningsins í samræmi við almenn lánakjör og mat á lánshæfi nýs leigutaka.

Með yfirlýsingu um yfirtöku bílasamnings fylgdu almennir samningsskilmálar bílasamnings FF. Fram kom í 2. gr. skilmálanna að leigutaki skyldi greiða leigugjald sem greint væri frá í lið III á umsömdum gjalddögum, sbr. lið II, svo sem nánar segði í þessari grein. Í 3. mgr. 2. gr. skilmálanna kom fram að væri leigugjald í lið III verðtryggt í íslenskum krónum að hluta eða að öllu leyti gæti það tekið breytingum miðað við breytingar sem yrðu á vísitölu neysluverðs til verðtryggingar.

Fyrir liggur að sóknaraðila bærust greiðsluseðlar frá upphafi þar sem fjárhæð greiðslu er sundurliðuð í afborgun, vexti, verðbætur og innheimtan kostnað.

Þann 30. maí 2011 var gert samkomulag um skuldbreytingu bílasamnings nr. X. Fram kom í samkomulaginu að áfallnar verðbætur væru alls kr. 806.767. Legðust þær við höfuðstól ásamt vanskilum og áföllnum vöxtum, alls kr. 1.038.348. Handskrifaður hefur verið á samkomulagið fyrirvari um vexti og verðtryggingu.

Þann 4. október 2013 kvartaði sóknaraðili yfir áföllnum verðbótum samkvæmt samkomulagi, dags. 30. maí 2011. Þann 10. október 2013 kvað varnaraðili ljóst að samningurinn væri verðtryggður.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dagsettri 24. október 2013.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst þess að lánveitandi endurgreiði sér þær verðbætur sem hann hefur greitt á tímabilinu 12. desember 2008 til 12. október 2013 að fjárhæð kr. 566.462 auk dráttarvaxta skv. III. kafla vaxtalaga frá gjalddögum til endurgreiðsludags. Auk þess er gerð krafa um að áfallnar og ógreiddar verðbætur frá og með 20. nóvember 2008 falli niður. Til vara krefst sóknaraðili þess að lánveitandi endurgreiði lántaka greiddar verðbætur á tímabilinu 12. desember 2008 til og með 12. febrúar 2011 (síðasti gjalddagi fyrir skuldbreytingu lánsins) að fjárhæð kr. 443.905 auk dráttarvaxta skv. III. kafla vaxtalaga frá gjalddögum til endurgreiðsludags. Auk þess falli niður áfallnar og ógreiddar verðbætur á fyrrgreindu tímabili.

Sóknaraðili vísar til þess að lánveitandi hafi innheimt verðtryggingu á bílasamning aðila, dags. 20. nóvember 2008. Ekki sé kveðið á um verðtryggingu í samningnum (*Yfirlýsing um yfirtöku bílasamnings*) og lántaki hafi ekki verið upplýstur um að upprunalegur samningur bæri verðtryggingu. Vísar sóknaraðili til þess að í samkomulagi um skuldbreytingu bílasamnings, dags. 30. maí 2011, sem

útbúin hafi verið að beiðni lántakanda hafi komið fram að áfallnar verðbætur bættust við höfuðstól lánsins. Lántaki hafi mótmælt með tölvupósti til lánveitanda þann 7. júní enda ekkert í samningi aðila sem gefið hafi til kynna að lánið væri verðtryggt. Lánveitandi hafi svarað því til að þar sem um yfirtöku samnings hafi verið að ræða hefðu skilmálar upprunalegs samnings fullt gildi gagnvart lántaka.

Sóknaraðili telur að lánveitanda sé óheimilt að bera fyrir sig skilmála úr upprunalegum bílasamningi sem ekki hafi verið upplýst um við ákvörðun um yfirtöku lánsins. Lánveitanda hafi verið í lófa lagi að upplýsa lántaka um skilmála lánsins þegar samkomulag um yfirtöku hafi verið gert. Í samkomulaginu komi fram allar helstu upplýsingar um lánið, m.a. vextir, fjöldi greiddra og ógreiddra gjalddaga og greiðsluáætlun en ekkert sem gefi til kynna að lánið beri verðtryggingu. Horfa beri til þess að í lögum sé gerð rík krafa um að fjármálafyrirtæki upplýsi neytendur um skilmála lána. Af þeim sökum geti fjármálafyrirtæki ekki borið fyrir sig skilmála sem lántaka hafi ekki verið kynntur við ákvörðun um lántöku.

Sóknaraðili byggir á því að í yfirlýsingu um yfirtöku bílasamnings sé tiltekið að lánið sé í íslenskum krónum, beri 9,65% breytilega vexti og að gildistími samningsins sé 84 mánuðir. Í 3. mgr. 2. gr. almennra skilmála segi að sé lánið verðtryggt taki það breytingum miðað við vísitölu neysluverðs. Þess sé hvergi getið að um verðtryggt lán sé að ræða og grunnvísitölu samnings hvergi getið. Þá beri greiðsluáætlun ekki með sér að lánið sé verðtryggt.

Sóknaraðili bendir á að hann sé neytandi í skilningi laga og lánveitandi sé fjármálafyrirtæki. Samkvæmt 38. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggæringa geti lánveitandi ekki beitt fyrir sig samningsskilmálum sem neytanda hafi ekki verið kunnugt um þegar samningur hafi verið gerður. Samkvæmt 36. gr. sömu laga beri enn fremur að túlka vafaatriði vegna samningsskilmála sem ekki sé samið sérstaklega um og séu liður í starfsemi annars aðilans neytanda í hag. Lántaki hafi ekki verið í aðstöðu til að semja sérstaklega um skilmála lánsins við yfirtöku en hafi ákveðið að ganga að þeim skilmálum sem boðnir hafi verið með samkomulagi um yfirtöku lánsins, dags. 20. nóvember 2011.

Sóknaraðili vísar til dóms Hæstaréttar í máli nr. 672/2012 máli sínu til stuðnings.

Sóknaraðili telur yfir allan vafa hafið að lánveitanda sé óheimilt að bera fyrir sig skilmála sem lántaka hafi ekki verið kynntur við ákvörðun um töku lánsins. Líta beri til þess að lánveitandi hafi samið einhliða yfirlýsingu um yfirtöku lánsins og hafi verið í lófa lagið að tilgreina þar með skýrum hætti að lánið væri verðtryggt, t.d. með því að birta grunnvísitölu samningsins eða með því að hafa afrit af upprunalegum samningi sem hluta af samkomulaginu. Líta beri til aðstöðumunar aðila í þessu samhengi og þess að lántaki hafi eingöngu getað byggt ákvörðun sína á þeim gögnum sem fyrir hann hafi verið lögð við lántökuna.

Sóknaraðili hafnar málatilbúnaði varnaraðila. Sóknaraðili bendir á að í yfirlýsingu um yfirtöku bílasamnings sem lánveitandi hafi samið og sóknaraðili undirritað séu tíundaðir allir þeir skilmálar sem máli gætu skipt við ákvörðun um töku lánsins, þ.m.t. gjaldmiðill samnings, fjárhæð, vaxtahlutfall, lengd samnings, fjöldi gjalddaga, almenn ákvæði og greiðsluáætlun. Eðli máls samkvæmt hafi lántaki mátt ætla að yfirlýsingin innihéldi tæmandi upplýsingar um skilmála lánsins sbr. 5., 6. og 8. gr. laga nr. 121/1994 um neytendalán.

Sóknaraðili byggir á því að horfa beri til þess að yfirlýsing um yfirtöku bílasamnings sé að öllu leyti jafn ítarleg og frumsamningurinn og innihaldi alla

skilmála frumsamningsins að undanskildu ákvæði um verðtryggingu. Samkvæmt framkomnum gögnum sé ekkert sem gefi til kynna að lántaka hafi verið kynntur frumsamningur fyrr en undir lok árs 2012 eftir að hafa ítrekað mótmælt innheimtu verðtryggingar sem ekki hafi verið kveðið á um með skýrum (eða neinum öðrum) hætti í samningi aðila. Lántaki geti ekki verið bundinn af skilmálum sem ekki hafi verið upplýst um við lántökuna og frumsamningurinn geti af þeim sökum ekki talist hluti lánessamningsins.

Sóknaraðili hafnar því að hafa sýnt af sér tómlæti sem leitt gæti til fyrningar kröfunnar, sbr. dóm Hæstaréttar í máli nr. 672/2012 og lög nr. 150/2007 um fyrningu kröfuréttinda. Áréttað skuli að lántaki hafi fyrst orðið þess áskynja í maí 2011 (við skuldbreytingu lánsins) að hann kynni að eiga kröfu á hendur lánveitanda vegna innheimtu verðtryggingar sem ekki leiði með skýrum hætti af lánessamningi. Nýlega hafði þá verið fjallað í fjölmiðlum um mál nr. 10/2010 til úrskurðar hjá áfrýjunarnefnd neytendamála. Frá þessum tíma og í kjölfar niðurstöðu dómstóla í sambærilegum málum hafi lántaki með ítrekuðum hætti sent athugasemdir með tölvupósti til lánveitanda og óskað leiðréttingar. Það hafi fyrst verið í október 2013 að umboðsmaður lánveitanda hafi bent sóknaraðila á þann möguleika að skjóta málinu til úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Lántaki hafi orðið þess áskynja að með því að kynna þetta úrræði ekki á fyrri stigum málsins kynni lánveitandi að hafa brotið gegn samkomulagi um nefndina sem hann eigi aðild að, dags. 8. júní 2000.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að öllum kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili mótmælir málatilbúnaði sóknaraðila. Samkvæmt framlögðum gögnum hafi sóknaraðili ritað undir yfirlýsingu um yfirtöku bílasamnings 20. nóvember 2008. Í yfirlýsingunni hafi verið vísað til þess að A væri núverandi leigutaki samkvæmt samningi útgefnum þann 12. júlí 2007, upphaflega að fjárhæð kr. 4.060.914 í myntkörfunni ISK. Í bílasamningnum, sem ofangreind yfirlýsing vísi til, komi skilmerkilega fram að samningurinn sé 100% verðtryggður með vísitölu neysluverðs 272,4. Þá segi í áðurnefndri yfirlýsingu um yfirtöku bílasamnings að sóknaraðili og FF hafi komist að samkomulagi um að hinn fyrrnefndi yfirtaki frá og með 19. nóvember 2008 „allar skuldbindingar“ fyrri leigutaka og sjálfskuldarábyrgðaraðila hans gagnvart FF samkvæmt ofangreindum leigusamningi. Hinn nýi leigutaki hafi samþykkt með undirritun sinni á yfirlýsinguna að núgildandi almennir samningsskilmálar FF gildi um samninginn eftir yfirtöku. Samhliða riti hinn nýi leigutaki undir núgildandi skilmála sem teljist viðauki við samninginn. Í 3. mgr. 2. gr. almennra samningsskilmála sé kveðið á um verðtryggingu.

Vísar varnaraðili til þess að þegar um yfirtöku lána sé að ræða sé mjög mikilvægt að kynna sér lánið sem verið sé að taka yfir. Ekki dugi að kynna sér yfirlýsingu um yfirtöku eða viðauka. Við yfirtökur sé jafnan vísað í frumsamning. Eðli málsins samkvæmt séu ekki tíunduð öll atriði frumsamnings þar. Þegar sóknaraðili hafi undirritað yfirlýsingu um yfirtöku bílasamnings hafi hann samþykkt að taka yfir „allar skuldbindingar fyrri leigutaka“ samkvæmt ákvæði í yfirlýsingunni.

Varnaraðili byggir á því að samkvæmt því sem að framan sé rakið sé ljóst að framangreind yfirlýsing hafi aðeins verið staðfesting á því að sóknaraðili hafi tekið yfir bílasamning frá 12. júlí 2007. Sóknaraðili hafi þar með gerst aðili að umræddum

samningi og hafi hann og öll samningsákvæði hans því fullt gildi gagnvart sóknaraðila, þ.m.t. ákvæði III-Leiga um að samningurinn væri 100% verðtryggður með vísitölu neysluverðs 272,4.

Varnaraðili telur ótrúverðuga þá fullyrðingu sóknaraðila að hann hafi ekki verið upplýstur um skilmála lánsins þegar samkomulag um yfirtöku hafi verið gert. Hafi sóknaraðili hagað gerðum sínum á þann hátt að skrifa undir yfirlýsingu um yfirtöku án þess að kynna sér skilmála lánsins verði hann að bera hallann af því, sbr. dóm Hæstaréttar í máli nr. 669/2010. Sóknaraðila hafi enda verið í lófa lagið að láta ógert að rita nafn sitt án þess að afla nægilegrar vitneskju um skilmála lánsins sem hann hugðist yfirtaka. Þá liggi ekkert fyrir um að starfsmenn FF hafi beitt sóknaraðila þrýstingi til að aðhafast eitthvað sem hann hafi ekki verið fús til.

Hvað varði tilvísun sóknaraðila til dóms Hæstaréttar í máli nr. 672/2012 telur varnaraðili rétt að geta þess að í því máli hafi aðstaðan verið sú að hvergi hafi komið fram í umþrættum lánessamningi að hann væri verðtryggður að því er varðaði lánshluta í íslenskum krónum. Þá hafi þess hvergi verið getið í samningnum hver væri grunnvísitala hans. Í máli því sem hér sé til umfjöllunar liggi hins vegar fyrir lánessamningur þar sem skýrlega sé tilgreint að samningurinn sé 100% verðtryggður með vísitölu neysluverðs 272,4. Varnaraðili telur framangreindan dóm því ekki fordæmisgefandi í þessu máli.

Bendir varnaraðili á að í kvörtun sóknaraðila sé vísað til þess að samkvæmt 38. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggerninga geti lánveitandi ekki beitt fyrir sig samnings-skilmálum sem neytanda hafi ekki verið kunnugt um þegar samningur hafi verið gerður. Lántaki hafi ekki verið í aðstöðu til að semja sérstaklega um skilmála lánsins við yfirtöku en hafi ákveðið að ganga að þeim skilmálum sem boðir hafi verið með samkomulagi um yfirtöku lánsins. Af þessu tilefni tekur varnaraðili fram að í 38. gr. laga nr. 7/1936 komi fram að sé gildi samnings eða annars löggernings samkvæmt lögunum komið undir því að sá maður sem löggerningnum sé beint til hafi eigi haft eða mátt hafa vitneskju um tiltekin atvik eða að hann að öðru leyti hafi verið grandlaus og skuli þá á það líta sem hann vissi eða mátti vita á þeirri stund er löggerningurinn hafi komið til vitundar honum. Þegar sérstaklega standi á megi þó einnig líta á þá vitneskju sem hann hafi fengið eða mátt hafa fengið eftir þann tíma en áður en löggerningurinn hafi haft áhrif um ráðstafanir hans.

Varnaraðili byggir á því að ljóst sé að sóknaraðili hafi mátt gera sér grein fyrir því að um verðtryggðan lánessamning hafi verið að ræða enda hafi öll lán með 60 eða fleiri gjalddaga verið verðtryggð á umræddum tíma. Þá hafi sóknaraðili mótttekið greiðsluseðla þar sem greiðslan hafi verið sundurliðuð í afborganir, vexti og verðbætur og vísitala tilgreind. Umræddir greiðsluseðlar hafi verið sendir mánaðarlega, sá fyrsti 12. desember 2008. Sóknaraðili geti því ekki haldið því fram að honum hafi fyrst orðið kunnugt um að lánið hafi verið verðtryggt þegar hann hafi óskað eftir skuldbreytingu bílasamningsins í maí 2011.

Varnaraðili telur rétt að geta þess að hafi sóknaraðili kosið að óska eftir óverðtryggðu láni hafi honum verið í lófa lagið að óska eftir því að skuldbreyta láninu í 59 gjalddaga. Varnaraðili mótmælir því að sóknaraðili hafi ekki verið í aðstöðu til að semja um skilmála lánsins.

Framangreindu til viðbótar telur varnaraðili kröfu sóknaraðila fallna niður vegna tómlætis af hans hálfu enda hafi sóknaraðili fyrst gert athugasemdir við að áfallnar verðbætur bættust við höfuðstól lánsins með tölvubréfi, dags. 7. júní 2013, eða tæpum fimm árum eftir að hann hafi yfirtekið umrætt bílalán og tæpum 2 árum

eftir að hann fullyrði að hafa verið fyrst kunnugt um að samningurinn væri verðtryggður.

Að öllu framangreindu virtu telur varnaraðili að ekki séu fyrir hendi forsendur til að verða við kröfu sóknaraðila. Beri því að hafna kröfu sóknaraðila.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að því hvort bílasamningur nr. X, sem sóknaraðili yfirtók með yfirlýsingu um yfirtöku bílasamnings, dags. 20. nóvember 2008, sé verðtryggður. Það athugast að fyrir nefndina hefur ekki verið lagt undirritað eintak af tilvitnaðri yfirlýsingu um yfirtökuna. Ágreiningslaust virðist þó að yfirlýsingin var réttilega undirrituð.

Í bílasamningi nr. X sem sóknaraðili yfirtók, sbr. framangreinda yfirlýsingu, kom fram í lið III að samningurinn væri 100% verðtryggður með vísitölu neysluverðs 272,4

Aðilar máls þessa gerðu mér sér framangreinda yfirlýsingu um yfirtöku bílasamnings nr. X. Samkvæmt yfirlýsingunni yfirtók sóknaraðili frá og með 19. nóvember 2008 allar skuldbindingar fyrri leigutaka og sjálfskuldarábyrgðaraðila hans gagnvart FF samkvæmt leigusamningi, dags. 12. júlí 2007. Sóknaraðili samþykkti að nógildandi almennir samningsskilmálar giltu um samninginn eftir yfirtöku. Í 3. mgr. 2. gr. almennu samningsskilmálanna kom fram að væri leigugjald í lið III verðtryggt í íslenskum krónum að hluta eða að öllu leyti gæti það tekið breytingum miðað við breytingar sem yrðu á vísitölu neysluverðs.

Ekki er unnt að líta svo á að yfirtaka á eldri lánsamningi vegna kaupa eins einstaklings á veðsettri eign annars feli fullum fetum í sér nýjan lánsamning í skilningi laga nr. 121/1994, þannig að gæta verði að öllum þeim atriðum sem tilgreind eru í II. kafla laganna með sama hætti og við hefðbundna lánveitingu.

Í ljósi þess að sóknaraðili samþykkti að yfirtaka allar skuldbindingar fyrri leigutaka bílasamnings X, þ.m.t. 100% verðtryggingu samningsins, sbr. yfirlýsingu um yfirtöku bílasamnings nr. X og almenna samningsskilmála, verður að telja að samningurinn sé verðtryggður, enda mátti varnaraðili treysta því að sóknaraðili kynnti sér þá skilmála sem hann samþykkti að yfirtaka, sbr. bílasamning X. Fær það ekki hagg að þessu þótt ekki hafi komið fram á yfirlýsingunni um yfirtöku bílasamnings, dags. 20. nóvember 2008, að samningurinn væri verðtryggður. Verður í þessu samhengi heldur ekki fram hjá því litið að verðbætur voru skilmerkilega tilgreindar í greiðsluseðlum sem varnaraðili greiddi.

Verður í ljósi þessa ekki fallist á að byggja niðurstöðu málsins á þeirri málsástæðu sóknaraðila að hann hafi ekki vitað af verðtryggingu samningsins eða vísan hans til 38. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggæringa.

Ekki er unnt að fallast á vísan sóknaraðila til dóms Hæstaréttar í máli nr. 672/2012, enda ræddi þar um samning sem bar ekki með sér að sá hluti hans sem tilgreindur var í íslenskum krónum væri verðtryggður. Af framangreindu verður ráðið að samningur aðila máls þessa bar með sér að hann væri verðtryggður, enda kom fram í samningi þeim sem sóknaraðili yfirtók að hann væri 100% verðtryggður og að grunnvísitala hans væri 272,4.

Í ljósi alls framangreinds verður ekki hjá því komist að hafna kröfum sóknaraðila.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfum sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, er hafnað.

Reykjavík, 24. janúar 2014.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Unnur Erla Jónsdóttir